

Het pistool

DOOR K. NOREL

HU schoof een nieuwen houder vol patronen in het magazijn, zette den haan op en streelde met de vingers de glimmend zwarte, gepolijste loop van zijn pistool. Hoe vertrouwd was dit wapen hem het laatste jaar geworden. Hij glimachte bij de herinnering aan dien dag, toen hij het voor het eerst in handen kreeg. Hij had gearmd het aan te vatten, een rilling was er langs zijn rug gelopen, toen zijn hand de kruit omslot. Dit waren wapen men te doden. Om menschen het leven te benemen. Teyoren had hij het doden van een dier niet kunnen zien. Als zijn vader een konijn zou slachten, liep hij de deur uit, en hij keerde alst terug voor het dier gevlod en kond op het aanreken in de keuten lag.

En nu... De strijd op het binnenlandse front, maakte hard. Den eersten keer dat hij een opdracht had, heeft hij geslisdend en gebeef. Zijn hoofd gloeide, terwijl hij in den groep lag, en toen hij voetstappen hoorde naderen in het donker schudde de revolver in zijn hand. Hij zou nu moeten schieten. De man, die op het landpad naderde, zou moeten vallen door zijn hand. Dooden moest hij. Het was er niet van gekomen. Een fluitje van den commandant had hem teruggebruiden, toen hij zijn wapen phief. De man, die langs kwam was een ander dan zij zochten. Hun poging was den nacht mislukte. "Strop," zei de commandant. Maar hij had God gedaakt, ofschoon hij zich zelf voor een halfzachten lammeling schold.

Toen het voor het eerst tot schietten kwam, heeft hij geen aarzeling gekend. Maar toen was het ook geen wachten op een prooi. Toen dacht hij er niet aan dat je een mensch ging doden. Ze werden overvallen door de Grüne. Een kreet: Te wapen! Hun kogels vlogen hen reeds om de oeven. Hij was een uniform, een breeden moffenkap, een loop op zich gericht. Hij schoot uit zelfverweer. En een woeste vreugde viande in hem, toen die kerel in den grond schoot inplaats van op hem en tegelijk voorover stortte. De koorde van het gewicht had hem te pakken. Hij vocht als een bezetene. En naderhand keade hij geen gevoel van leed of spijt, wijl hij gedood had. Geen rilling is er langs zijn lijf gelopen.

Er kwam daarna een tijd, dat het wapen enkel preventieve diensten deed. De ambtenaren van de distributiekantoren lichten de K.P. zelf in over den tijd, waarop de rijkste buit het gemakkelijkt kon worden meegenomen. Zij liepen als de ploeg hen aviertel. Een enkelen agent, die een vreemde opvatting had van politieplicht in het veld, moest soms het wapen even werden voorgerehou.

Beide mannen, die voor vrijheid vechten zijn sterker dan een hoop betaalde kanten

den. Een schiet in de luelt was het uiterste, wat noodig was. Hij kreeg de opdracht een S.D.-agent van bed te lichten en geruisschloos weg te werken. In S.D.-uniform en in een Duitschen legenaat haalde hij hem op.

"De commandant van den S.D. wenscht u onmiddellijk te spreken". Het felt, dat de man greets mee ging op de boodschap, bewees zijn schuld. Ook overigens wist hij dat het een gemeen cuist was, die er verscheiden had bijgeleit. In het donkere bosch, waarin de stilte van de nacht was, stond hij tegenover den S.D.-er, bescheiden door den kegel van de zaklantaarn, die zijn makker richtte. Lijkbleek was de man, zijn gelaat van angst verworpen. Toen hij het pistool ophief en richtte, trilde de zijn hand. Nu godde hij een mensch in koeien bloede. Een mensch? Een landverrader, die als hij leven bleef, druzinen vrr het executieposten nu brengen! Hij volvoerde een rechtvaardig vonnis. Het schot weerklonk. Het bosch kaakte een echo. De man kakte als een zoutzak in elkaar. Met afschuif droegen hij en zijn makker het lijf naar den kuil, die reeds gegraven was. Slap en zwart was dat lichaam. Het viel darsen in den kuil, het gelaat naar boven. Zij schepden het graf vol zand en dekten het toe met denntakken. De S.D.-man was volgens order geruisschloos uit den weg geruimd. Maar lang nog zag hij vrr zich den witten kop mee de gebroken opengegesakte oogen en het kleine gat midden in den voorhoofd, waar slechts weinig bloed uit was gevoeld. En lang hoorde hij nog, behalve het schot en de echo van het bosch, den knap van

het barsten van den schedel. Als sprong een okternoot.

Die weekde te woerd. De strijd op het binnenlandse front maakt hard als lizer. Menigmaal heeft hij gezeurd. Bij het binnengaan in de vangenselen, om makkers te bevrijden. Bij het overvallen van een transport op weg naar de executieplaats, waarbij ter dood veroordeelden op het laatste oogenblik aan de klauw der Gestapo ontrokken werden. Ook wel in de heftigste veldrijen verscheiden van zijn makkers vielen, en hij slechts door de vlucht ontsnapte. Hij vertoogde zich met zijn wapen. Zijn hand is vast, wanneer hij richtten moet op boosdoeners, die in het veld, op de binnenlandse front ter dood verzeen worden.

Behalve eens. De vrouw. Jeng was ze en knap, hoewel er soms een valich groen licht in haar oogen fllikkerde. Een alregevaarlijk agent van de Duitschers was zij. Voor vele maanden nwaarsatenaar, had ze zich ingedruigen in de N.B.S. en was veel aan te weet gekomen. Maar toen ze moest van kant gemaakt worden, want als ze ooit ontsnapte, zou wellicht alles worden opgeroid. Ze moest van kant. Maar ze was een vrouw. En toen te naast hem in den auto zat en wist wat er met haar gebeurde, was zij niet onmensch. Tusschen het snikken door sprak ze over haar moeder, voor wie zij zorgen moest. Ze smeekte om medelijden. Het viel hem niet tegen, dat hij zich hard. "Uitstapen!" Naast haar liep hij op het mulle breschpad. Zij verzuilde over de weg te staren. Hij hielp haar overeind. Op de knieën viel ze voor hem. Dit maakte hem verzucht. "Vooruit. Doet. Ga. Ga. aan den rand stond van de kuil, vouwde ze naar handen. Ze had hij.

lijet pistool, die hij reeds opeengeven, deed, weer zakken. "Doe. Zij het, dat zij bij zijn makker. De Neen, dan toen zij bij de madering van de geallieerde troepen de wacht bij de verovering van de verovering vernielingstroepen naderden: der Duitschers, die het gebouwd opbouw moesten en de provincie van de elect, teit versterken. Met 'n zessen was zij. Een dilettant van de K.P. toen hij de krijgsgevangenen van de Duitse leger. De vijand marcheerde met veiligheidsmaatregelen. In een dunne lijne liepen zij weerside van den weg. Van boom tot boom nam zij hun sprongen. Zou waren ze bereikbaar voor hun vuur. Op vijf meter afstand hielden de binnland. Toen moesten ze over een ruim pie. Ze bleven wachten. Verspreiden ze over een lijf front. Het zou een aanval worden, begreep hij. Zijn gens stonden achter een borstwer, de stens in den aanslag. "Schietke. Vrengen u. Schiet u? Of mijn vel," antwoordde hij. Hij liet ze naren tot op dertig meter. Toen dacht zij niet langer aan de angst van de commandeerde hij. Het spriede hiegels. Twee dagen later was die stervend. Enkele dagen later. Hij won toen in de brigade "Prinfirene" dienen. Maar hij werd gezonden naar het nog bezet gebied, al hebben je als K.P.-man moesten het binnenlandse front, werd hem gezegd. Met een patrouille knit boys werd hij naar de aankomst van de en de zware strijd van ondergrondse strijders is voortzet, een langen, harden wiet. Het was een strijd van zijn stiet. Dit wapen werd zijn makker. Het zijn makker blijven todat het vade laan. Het is todat de Nazis onderliggen. Zoaleng vecht hij met het pistool voor Koningin en Vaderlan.

ONZE TUIN

HET PLANTEN EN VERPLANTEN

Het weer wordt er op dezen tijd aan het jaer. Het is nu de tijd, om te gaan wonder dan ook dat velen niet zo heel veel meer voor tuinen voelen. Toch is het juist nu, dat de meeste verplante werkzaamheden kunnen nu vóór den winter rug verriet worden.

De meeste vasterplanten en ook roosplanten kunnen nu zoonodig nog verzet worden. Langs mer er niet meer gewacht worden op de komst van de wóór den winter niet meer aan de grens. Vaste planten knmen vrr het algemeen beter door den winter, in te vren de wóór die den winter in den grond hebben kunnen vastzetten. Er is de laatste jaren heel veel moed bijgekomen, dat men goed doet zijn vasteplanten-soriment eens na te zien, allicht kunnen verscheidene snurten een door andere, nieuwe vervangen worden. Ook al heeft men nog gezonde planten van Phloxen, Herfst-Asteren, Riddersporen en meer dergelijke in den winter gelaaten staan, kunnen die door nieuwe verscheidene vervangen worden.

De kwekers beschikken over voldoende vasterplanten, zodat men zich haast in dit opzicht kan uphalen.

HEESTERS EN BOOMEN PLANTEN.

Verscheidene heesters en boommen zijn aan de kachel ten offer gevallen, die zullen dus nu rijk door aan den marktaal vervangen moeten worden. Boommen zijn nog niet in de winter te verplanten, heden verplantbaar, doch op het gebied van onze heesters en men terecht. Veel leze piekten zijn er in de afgeelopen winter en onzen tuin gekond. dach ge met er wel voor oppassen, niet al te vroege plantingen. Onwillekeurig worden

Foto C. G. van Tubergen

die piekten te dicht beplant, hetgeverkerd is. Wel neemt men zich dan voor, die streek later wel met bloem te dunnen, doch daarvan komt op het algemeen heel weinig terecht.

BLOEMBOLLEN PLANTEN

Verscheidene soorten bloembollen kunnen nu nog wel geplant worden en dan denk ik voornamelijk aan onze prachtige tulpen. Voor de Narcissen is het al wel een beetje laat. Tulpen, doch Hyacinthen zou ook nog wel gaan, vooral, indien we ze nu met planten met een wat barinold afdekken. Tulpen kan men in vele verscheidene soorten bekomen, zou wel enkeltbloem, als dubbelbloem, met een of twee barinold, met veel verkrigbaar zijn. Indien men ze wil aanplanten voor de spijt, moeten soorten met lange stelen afgevoerd worden, die men vooral onder de Darwin, Mendel en Triumphsorten moet zoeken. Het sortiment van groenbloem, zodat er zich talrijke wel iets te vinden is.

VRUCHTBOOMEN AANPLANTEN

Vruchtboommen kunnen nu ook met succes worden aangepant, doch lang mag niet meer gewacht worden. Vruchtboommen hebben een behoortijde, die ruim is, terwijl ze min of meer beschut moeten worden.

K.P.'er in opleiding tijdens de bestrijding.